

και κατά συνέπεια η ποίηση

είναι μια υπόθεση αντικοινωνική.
Πιστεύει σε λέξεις και ιδεογράμματα
και δε βλέπει λόγου χάρη
πως άλλο ένα δέντρο να ξαπλωθείς στον ίσκιο του
κι άλλο το ίδιο δέντρο να πάρεις την ξυλεία του.
Το πράγμα είναι σοβαρό: Κάτω από τα σχήματα (δήθεν ποιητικά)
κρύβεται το μαχαίρι που μας χτυπάει πισώπλατα.
Εξομοιώνοντας τα πάντα
παραβλέποντας συνθήκες χρόνο τόπο
οι στιχοπλόκοι καταντούν να υποστηρίζουν
πως τα κόκκαλα κ' οι φλέβες
βαραίνουνε το ίδιο στη ζωή του κάθε ανθρώπου
επιμένουν να πιστεύουν πως μια πληγή κακοφορμίζει
με την ιδιαν ακριβώς αιτιοκρατία
κι όταν την άνοιξαν οι σφαίρες
των αγροτών του Κόκκινου Στρατού
που χτυπήσαν τους εργάτες διαδηλωτές του Βερολίνου
κι όταν την άνοιξαν τα βόλια
των εργατών της Deutsche Wehrmacht
τότε που τα δέχτηχαν στους δρόμους της Αθήνας οι γεωπόνοι σπουδαστές.
Ο ποιητής, ξεκομμένος απ' τους πόθους του λαού
καταντάει τελικά να μην πασχίζει γι' άλλο
παρά μονάχα πώς θα πει την προσωπική του αλήθεια
καταντάει να λέει τις σφαίρες σφαίρες
και τους πληγωμένους πληγωμένους
κι όλο το πρόβλημά του στενεύει μες στα όρια
μιας αναζήτησης σωστού λεξιλογίου
έτσι που με κάθε θυσία

RAPPORT

à la manière de Jdanov

et par conséquent la poésie

est une affaire antisociale.

On y croit aux mots et aux idéogrammes

et ne voit pas en quoi, par exemple

l'arbre à l'ombre duquel on s'allonge est une chose

et le même arbre auquel on prend du bois en est une autre.

Le problème est sérieux : Sous les formes (soi-disant poétiques)

est caché le poignard que l'on nous plante dans le dos.

À tout uniformiser

en négligeant les conditions de temps et de lieu

les rimailleurs finissent par soutenir

que les veines et les os

pèsent le même poids dans la vie d'un homme,

ils persistent à croire qu'une blessure s'infecte

précisément selon la même causalité

si l'ont ouverte les balles

des paysans de l'Armée Rouge

qui ont tiré sur les ouvriers manifestant à Berlin

ou si l'ont ouverte celles

des ouvriers de la Deutsche Wehrmacht

et qu'ont alors reçues les ingénieurs-agronomes dans les rues d'Athènes.

Le poète, coupé des aspirations du peuple

finit par ne plus s'efforcer à rien

sinon à dire sa vérité personnelle

il finit par nommer balles les balles

et blessés les blessés

et tout son problème se limite

à la quête d'un vocabulaire correct

tant et si bien que, pour chaque sacrifice

αδιάφορος για όλα
ακόμα και την πάλη των τάξεων
να φτάσει τελικά να καυχηθεί
πως ναι, αυτό πάσχιζα να πω
όπως βλέπει ένα σώμα στερεό και σκέφτεται
«Τούτο δώ ίσως νά 'ναι κείνο πού γυρεύω»
τό παίρνει στο χέρι τό ζυγιάζει και σκέφτεται
«Με τούτο δω, ίσως μπορέσω να καρφώσω μια πρόκα πίσω απ' την πόρτα μου»
στεριώνει την πρόκα κρεμάει το σακάκι του και λέει
«Ναι, αυτό είταν που γύρευα.
Από δω καί μπρος
Τ' ονομάζω
σφυρί».
Η ποίηση λοιπόν είναι μια υπόθεση αντικοινωνική.
Το κόμμα οι οργανώσεις κυρίως η αγκιπρόπ
έχουν καθήκον να

indifférent à tout
même à la lutte des classes
il en vient finalement à se flatter
de ce que, oui, voilà ce que je m'efforçais à dire
comme il voit un corps solide et pense
«C'est là peut-être ce que je cherche»
il le prend en main, le soupèse et pense
«Avec cela, peut-être pourrai-je planter un clou derrière ma porte»
il fixe le clou, suspend sa veste et dit
«Oui, voilà ce que je cherchais.
Dorénavant,
je le nommerai
marteau».

La poésie, donc, est une affaire antisociale.
Le parti les organisations et surtout la propagande
ont le devoir de

Υπάρχουν τρόποι ν' αποφύγεις την ποινική σου δίωξη
κυρίως αν έχεις κάτι που να μοιάζει με μελαγχολία
κι αν — ένα κ' ένα! — γράφεις στίχους παρανοϊκούς όπως πι χι
«Τα μάτια τα 'χουν οι φαντάροι για να βλέπουν»
ή «Κυρ-λοχία πάσχω από δαλτωνισμό: Βλέπω τον κάθε στόχο ίδιον με την
[καρδιά μου].

Υπάρχουν τρόποι.

Αν όμως έχεις φτάσει να πιστέψεις πως δωροδοκώντας
πληρώνεις για να γίνει αυτό που θέλουνε οι άλλοι
μάζεψε απ' όλες τις γωνιές όση απελπισία σου 'μεινε ακόμα
και σταθερός

νηφάλιος

σαν υποβολέας

πήγαινε και ψιθύρισε τα λόγια που πρέπει να προφέρουν
εισαγγελείς και στρατοδίκες.

Στη φυλακή να μη μετράς τις μέρες.

Καθώς θα βλέπεις να στενεύει λίγο λίγο το προαύλιο

το καλύτερο απ' όλα είναι να μικρύνεις και τα δικά σου βήματα.

Είναι προτιμότερο να μη δίνεις και μεγάλη σημασία στις ειδήσεις.

Οι παρασημοφορίες οι μεταστάσεις βουλευτών οι εκλογές

επιδρούνε ίσως στη ροή του χρόνου

όσο το θαλασσόβρεχτο βραδινό αγέρι

στις λυχνίες των ανθρακωρύχων.

Αν πάλι δεν μπορείς να ζήσεις δίχως την ελπίδα

στήριξε τ' όνειρό σου στους σεισμούς.

Αυτοί — όλα συμβαίνουν — μπορούν να σου χαρίσουν

τ' όμορφο ταξίδι

μιας μεταγωγής.

CONSEILS À UN INSOUMIS

Il existe des moyens d'échapper à la procédure pénale
surtout si tu leur parais souffrir de mélancolie
et si tu écris — un à un! — des vers paranoïaques tels que, par ex.,
«C'est pour voir, que les soldats ont des yeux»
ou «Sergent, je suis daltonien : chaque cible paraît identique à mon
[cœur].

Il en existe, des moyens.

Si, par contre, tu en es venu à penser que, par la corruption
tu paies pour qu'advienne ce que souhaitent les autres
rassemble de tous côtés ce qui te reste de désespoir
et stable

sobre

tel un souffleur

va chuchoter les mots que doivent prononcer
procureurs et cours martiales.

En prison, ne compte pas les jours.

Et quand tu verras se réduire la cour peu à peu
le mieux est de raccourcir aussi tes propres pas.

Il vaut mieux d'autre part ne pas donner trop d'importance aux nouvelles.

Les décorations les défections de députés les élections

influent sur le cours du temps peut-être

autant qu'au soir le vent arrosé d'embruns

sur la lampe des mineurs.

Et si tu ne peux toujours pas vivre sans espoir
accroche-toi au rêve d'un séisme.

Celui-là pourrait t'offrir — tout arrive —

le beau voyage

d'un transfert.